

страхата да е познала преоблечената царица, но да не е искала да буди гнева ѝ. Ще се чудиш защо царицата е идвала при мене... И

Писецът хвърли крадешком поглед към царя, и три студения пот, който на едри капки бе избил по челото му и пак зачете:

"... Царицата ме обича. С такава дива, безумна любов, която ме плаши и от която не очаквам нищо добро. Беше дошла да ми предложи да избягаме двама в Константинопол. Но предложението ѝ ме отврати. *Par Jambes!* Не бих искал никога да се каже, че рицарят Бодуен се е спасил от плен, като е подмамил жената на благородния си домакин. Защото, наистина, дори звучи невероятно, че Жехан се отнесе много великодушно към мене. Той е бил по-голям рицар и от нас ~~самият~~ *самият*."

- Мълчи!

Тъй страшен и див бе викът на царя, щото писецът ^{пресипа} пресипна думите си, като че се бе спънал и ударил в нещо.

Калоян скочи, спусна се към него, изтръгна листа из вдървените му от страх пръсти, наведе се под борината и се помъчи да разгадае някоя дума. Искаше му се да стане чудо, за да не е верно писаното, искаше му се да вземе нож и да изтръгне езика на нещастния писец, който бе изговорил ужасните слова. Той смачка листа и удари със свити юруци по главата си. След това изведнаж се затече навън. Като отвори вратата, той се сблъска с Целгуба, която бе застанала смъртно бледа на прага. Когато го видя, тя се смъкна на пода, до коленете му, Простри ръце към него.

- Не ме убивай! Не ме убивай!

Калоян я изгледа настръхнал. След това сеп озърна наоколо си. Писецът бе изчезнал.

- Ти си подслушвала, негоднице! Чу ли вината си?